

לפני אידיהן פרק ראשון עבודה זרה

1

עין משפט
נר מצוה

יא א מ״י פ״י מהל' שפירות הל' ד סמג עשין פט טו״ע ח״מ ס״י שו סעף ג:
ב ב מ״י שפירות הל' ד סמג שט טו״ע שט וס״י שלג סעף ג בהג״ה:
כא ג מ״י שט פ״ט הלכה ד ופ״ח מהל' ממזרה הל' ד ב סמג שט וס״י פז טו״ע ח״מ ס״י שלג סעף ד וס״י קל סעף י וסעף יא:

בב ד מיי פכ"ד מהל' שבת הלכה ד סמג לאוין סח טוש"ע א"ח סי' שז סעיף ז:
בג ה מיי פ"א מהל' ממרים הל' ה סמג עשין קיא ולאיון קיז:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הלכה כרבי
יהושע בן קרחא דשרי:

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר אם השבח יתיר על התוצאה נתון כל התוצאה כי וצ"ע דהנהגה כבא מציעה כל המעשה ידו על התחבורה. הכרז דלמא ור' יהודה ששנה ונעם לא השנה תנא בריהו ור' יהודה במחלוקת. ר' מאיר ור' יהודה כמו שפירש בגמול קטא כבא וקיימא על קמא וזהו חכמתן אף הלהם כנסו למליכין הוצר לומר שפירש חל כר' יהודה. ור' סימא לא אריך. ור' אפרין אף סדר למשנה בחר מסכתא אכל בחדא משכח על הסדר הדין. השויה. המרקם מוקדם והמאחר מאחר ותלת וכל חד משכחיה ור' יהודה ור' סימא הנהגה ור' יהודה ששנה בגמול ור' סימא קמוס: ת"ל לא יאמר אדם לחבירו בשבת יאמרה ששנה ששנה ע"ל. ר' יהושע בן קורחא אומר [אומר] תנא ששנה עומד מלי. ר' יהושע בן ר' חנה א"ר ר' יהושע בן לוי הלכה כר' יהושע בן קורחא: ת"ל

הגשאל להכם וטמא לו
לא יאכל לחכם את
ויטהר לו וכן לא יאכל
ואסר לו לא יאכל לחכם
רוח ויחיה. הוי שנים את
אסור ואסר מותר. אחד
מטהר ואחד מטמא. גדול
היה אחד מהם גדול
מחבירו כחכמה ובמין
שלה אחד. והאן אחד
השנים שוין. חלק אחד
המחמיר. ויהושע בן
קרח אומר שלח בזה
הדבר אחד לחמור המהיל.
סופרים חלק אחד המהיל.
אמר בו יוסף הלכה כר'
יהושע בן קרח. ת"ר לו
הפושעים שחורו אין
מקבלין אותו עולמית.
דברי ר' מאיר ר' יהודה
אומר חורו במסמנותיו
בשבת אין מקבלין אותו.
חורו פרהסיא מקבלין
אותו. איכא דאמרי ר'
יהודה אמר עשו עבירות
בדור כלומר מפשעם
בשבת היתה מקבלין אותו

רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו. תימה קשיא דר"מ אדר"מ
דהכא אמר רבי מאיר נותן לו דמי זמור אלמא שינוי קני
ובתבוגול (קמח) (ג"ק סג) ע"ש תנן אמר ר"מ הגזול פרה מעוברת וילדה
דחל טעונה וגזזה משלם אותה ואת גזוזתיה ואת וולדותיה אלמא
קסבר שינוי לא קני וי"ל דשאיני התם
דקנסא הוא דקא קנים רבי מאיר
כדפירש התם משום לעבד דאסורא
וכן כההיא דהנוקין (גיטין כג) דהסתמא
והמדמע ומנכין קנים ר"מ שוגג
אטו מזיד דמזיקין בדיים אכל הכא
לא שייך לקנסו לטובתו של בעלים
נכחין וכסבור הוא כזה לעשות כן
וא"ת אכתי קשיא דר' יהודה אדרבי
יהודה התם א"ר יהודה גזילה חוזרת
בעיניה אלמא שינוי קני והכא קתני
ידו על התחתונה אלמא שינוי לא
קני ואומר ר"ת דהתם נכחין הוא
לקנות אכל הכא שוגג היה ולא
נכחין לקנות:

פשיטא דמחלוקת ואחר כך
סתם. תימה למה לן

למִיפְשֵׁט מִשּׁוֹם סָתֵם בְּלָאוּ הִי
פִּסְקִינָן פֶּרֶק מִי שְׁהוֹיֵאחֹו (עִירוּצֵן דִּף
(גמ': ר"מ ורבי יהודה הלכה כרבי
יהודה וזי' מִשּׁוֹם דְּאִיכָא אֲמֹרָאִי הָתֵם
דְּפִלְגִי וְלִית לָהּ הֵךְ כִּלְלָא לְגַבִּי הִלְכָּה
כְּסָתֵם מִשְׁנֵה נִמִּי פִלְגִי אֲמֹרָאִי
שְׁמֹאל הִלְכָּה כְּרִבִּי וְאַחֵר כֶּן סָתֵם נִמִּי
אִיכָא מֵאֵל דְּפִלְגִי לִקְנָן בְּסוּף פֶּרֶקִין
(דף כ"א.) גְּבִי שְׂכִירוֹת בְּחִים דְּפִלְגִי
ר"מ ור' יוסי ופסיק רב יהודה אֲמַר
שְׁמֹאל הִלְכָּה כְּרִבִּי יוֹסִי אֵעִי' דְּבַתֵּר
הִי סָתֵם כְּר"מ לִכְךָ נִרְאָה לִפְרֵשׁ
לָאוּ כָּתֵם סָתֵם בְּעִי לִמִּפְשֵׁט מְחִלוּת
הִלְכָּה כְּסָתֵם אֵלָּה הִי פֶּרֶךְ מְחִלוּת
הֵלֵכָה כָּתֵם הָאֵל אִפִּילוּ לִמָּאֵן דִּלִּית
לִיָּה הִלְכָּה כְּסָתֵם מִיָּם חֲשִׁי כְּרִים
לְגַבִּי יִסִּיד: ה"ג **מִשּׁוֹם** דִּקְתָּנִי
דָּחָ בִּי הִצְבֵּתָא פְּסִיקְתָּא. כְּלוּמַר
דִּקְתָּנִי כָל הַמִּשְׁנָה הוּא לְשׁוֹן הִלְכָּה
הִקְטֹוֹרֶס וְלֹא גְרַסִּין גְּבִי כְּמוֹ שִׁפְרֵשׁ
הִקְטֹוֹרֶס דִּהֵא אִיכָא מֵאֵן דְּאֲמַר
הָתֵם ע' דִּלָּן הִלְכָּה כְּהֵיאֵל דְּכָל הַחֲזוֹר
(נִזְכֹּר: פ' הַנֶּרְאָה שֶׁהָעֲמוּד עִמִּי
אֶעֱרֵב. פ' ר"י הִנֵּהא עֲצִינָן
שְׂחֹכֵל לְעֲמוּד עִמִּי לַעֲרֹב:

הנשאל לחכם ושימא לא ישרא
לחכם ויטהר. וא"ת

יודיע לו כבר שאלתי לפלוני ואסר לי
מזה דף כ: ושם ד"ה אגמריה) חכם שאסר
וסווגיל כאדריך דבאר אגמריין בפ"ק
להתיר אבל אם התיר חבירו רשאי
ולא כן תני הנשאל לחכם והתיר לו
רבי סימון ולא כן תני כלומר והלא
די בידן ופסק היה שאל לרי אמי
שנא יתיר והא דאגמריין פרק אלו
טריף רב אדא בר מניומי מכשר
ש"י היה פוסק בכל איבא דאגמרי
אל דאגמרי לגבי לשון ראשון כטפל
ה דכחא ורבינו שמשון היה מפרש
אן. אגולגליס ועמי הארץ קרי
פסא אחת ועוד קשה דבבבירא
ותורה כולה דברי ר"מ משמע הא
הן דברי חזירות ועתה חזרו לסורן
וי דברי חזירות והכי פירשו וכו'ן
מטעמויות פ"י שחזרו לסורן בסתר
סורן צפרהסיא שאינם גונבים דעת
פירוש אם שכבר עשו דברי חזירות
סורן חזרו ונכשלו אבל אם שכבר
ת והיו מטעין חזירות:

וְנֹתֵן לוֹ הַכֶּבֶד דְּמֵי אֲמָרוֹ. נוֹתֵן לוֹ כֶּבֶד זֶה דְּמֵי אֲמָר לָבֵן כִּכְחֻלָּהּ
אֲשֶׁר יֵצֵא דְקִבְרָא לִיה לר"מ כֹּל הַמְּסָה מִדַּעַת צַעֲלֵי וְקָרָא גֻזֵּן
וְקִנְיָנָא דְּבִישׁוּרֵי וּכְדַמְפְּרֵשׁ בִּבְבֵּא קָמָא בְּהַגְחֹל עֲשִׂים [דף 57.] וְנֹתֵן הַלְּמֵר
לְעֵלְמָנוּ אֲחֵ"פ שְׂהוּא מְעוּלָה עַכְשִׁי צַדִּיקִים: ר"י יְהוּדָה אֲוֹמֵר. א"כ
מִמָּאָה אֲשֶׁר שִׁכְרָה מְעוּלָה אֵלָּא יִדּוּ
עַל הַתַּחֲנוּנָה: וְאֵם הַשְּׂבָת. שֶׁהִצִּיתָ
הַלְּמֵר יִתֵּר עַל הַיִּצִּיָּה שְׂהוּיָה הַכֶּבֶד
וְנֹתֵן לוֹ בַּעַל הַלְּמֵר אֵת הַיִּצִּיָּה
סְמוּנִים וְעֲשִׂים וְשִׁכְר פְּעוּלָה כַּשְׂמִיר
וְאֵם וְלֹא שִׁכְר שִׁלֵּם כְּמוֹ שֶׁהִנֵּה עֲמוּ
יְהוּדָה הַיִּצִּיָּה יִתִּירָה עַל הַשְּׂבָת כ"י:
הַלְּמֵר כ"י יְהוּשֻׁעַ ⁽⁶⁾. דְּשִׁרִי בִּמְלוּהַ

על פה: מחלוקת דרבי מאיר ורבי יהודה בהגזל צ"ק [ק] ואחר כך סתם לן תנא בצבא מניעא כר' יהודה וכל מחלוקת שנהלקו תנאים ואח"כ סתם לנו בשמתנו כאלה מן הלכה כמותו דריון סתמיה אחר המחלוקת שר"מ דקמו רבנן צטעמייהו ומסתברא שטעמא דהאיך: אין סדר למשנה. סידרה דמתניתין לאו דוקא ושמה למשנה אחרונה היא נשנית ראשונה בצבים המדרש: כל מחלוקת ואחר כך סתם נמי כו'. אלמה קיימא לן כל ממחלוקת ואחר כך סתם הלכה כסתם יצימית צפ' הכולן (דף מצב): כי אלא אמרין אין סדר. אלא סמכין אסידרה ה"מ צמד מסכתא: נויקין וגולוה. תלתא צבי: ואיצעית אימא. להכי אהדריניהו רב יוסף לאפיה דאי נמי אין סדר למשנה לא אינטריך לומר הלכה כרבי יהודה דודאי הלכתא כי האי סתמא דכל המשנה לא הוה שייכא למיתנייה התם בשוכרי"ה הוה אלא חריה בהוא פירקא צשיני אלא תורה ומדותיה התם ש"מ הלכתא קא פסיק ואילן: הנראה. עתה נראה לשון הבוא נבוא (בראשית לו). לא יאמר לו צבצת הנראה אס תעמוד עמי לערב לערב לעשות במלכתי לערב: וכולן שחזרו. אגולין ועמי הארץ קאי: אין מקצלין אוסן. להחזיקן בתורת מצבות לקמון עליהן: עשו דריסין. בסתר עצירות" שערנו עז הנה:

הלכה כרבים קא מ' אלא הלכה כרבי יד' דמחלוקת ואחר כך מחלוקת בבבא קמא דתנן בכל המשנה החזר בו ידו על התורה דאין סדר למשנה דא ברישא ואחר כך מחלוקת ואחר כך למשנה ורב הונא כי בחדא מסכת' בתרי מ' כולה נויקין חדא מסכת' משום דקתני לה גבי המשנה ידו על התחתונה ידו על התחתונה לחבירו הנראה שתמ' יהושע בן קרחה אומ' הנראה שתעמוד עמי בר חנה א"ר יוחנן ה' קרחה ת"ר הנשאל לחכם ויטהר לחכם ויתיר היו שנים אחת אחד אוסר ואחד מת גדול מחבירו בחכמו ואם לאו הלך אחר קרחה אומר בשל ת' בשל סופרים הלך א' הלכתא כרבי יהושע שחזרו בהן אין מקב' צפרהסא

אותן בפרהסיא מקבלין אותן א"ד עשו דבריהם במ

וכי לא יסאל לכל החכמים וידונו זה עם זה אולי ישיבוהו מדבריו וי"ל
אבל אם אומר לו כבר שאלתי פלוני חכם מותר אבל ודאי החכם זיהר
אין חזירו רשאי להחזיר אלא"כ יוכל להחזירו כגון שטעה בדבר
הסנהדרין (דף א') דמה שטעה עשוי ושלם מביתו אם נשא ונתן
לדבריו והא דאמר"י בירושלמי ב' ר"א דמלה ר' סימון שרא ונתן
שאל לחכם שמה יאסור אלמא משמע דהחזיר אין חזרו רשאי לל
אזינו שנוי בשום מקום הנשאל לחכם כו' דלא אסרו חכמים אלא
אסר לר' סימון ושרא ואיקפד רבי אמי כהדא דמי נשאל לחכ
טורפות (חולין ד' מט.) גבי מחסא דאסמכתא בסימפונא רבה דכב
התם שניהם היו בצית המדרש כגשאלה השאלה י"י: **בש"ח**
שבתלמוד בשל תורה הלך אחר המחמיר בשל סופרים הלך אחר
ולעיקר והלכה כלישנא קמא ור"ח פירש בדאורייתא לתומרא דדבר
דבבול מקום שיש להתבצר כחד מנייהו משטת ההלמוד בתריה
וקשיא וכי עם הארץ לא יוכל לעשות עוד תשובה ועוד דלשון ע
בפ' עד כמה (דף ל:) תניא עם הארץ שקיבל עליו דברי חכמות
גלא נחמד מקבלין לכך נראה לפרש אעמי הארץ החשודין על המ
ונחלקו אם יקבלום עוד ובמסכת דמאי (פ"ג משה ג) מיתניא ב
שקבלו עליהן דברי חכמות וחזרו לסורן אין מקבלין אותן עולמית
וצפרהסיא נהגין דברי חכמות אין מקבלין אותן לפי שהם גונסין
הדבריו אם מקבלין אותן דודאי אם ישו תשובה יאכיל דא
במטמוניות מקבלין אותן כן מאחר שנתאמרו כ"כ בתשובה
לא עשו דברי חכמות אלא צפרהסיא אין מקבלין אותן

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]